

CSEHY ZOLTÁN

Pegazus istállója

Enzensberger versautomatája a marbachi
múzeumban lényegében
egy repülőtéri kijelző tábla mozgó
négyzeteinek egzakttságát idézi:
negyven másodpercenként száll
fel újra a gép, vagy Pegazus, minden új sor egy
szárnycsapás, és a betűeltűnések
ideges kattogásában az éltebbek agyában még az írógép
emléke is feldereng. Ha megnyomod a
gombot, bezárva e sokértelmű
gesztusba (persze, ha olvasol németül)
és ha kitartó vagy, versek sokaságát
nyerheted meg így, költészettel gazdagon
léphetsz ki az épületből, a felpattanó szó idegen
tájakra repít, soha nem látott utazási katalógusok
soha nem látott luxusszállodáiba,
ráadásul, végül is
te hoztad létre (gombnyomás az alkotó!) a
jelentés járatait, röpteit, pilótáit, stewardesseit,
magát a repülőteret,
Pegazus istállójának szárnyas, mindent átható lószagát!

A gyerek legjobban Händelre alszik

A gyerek a legjobban Händelre alszik,
ehhez nyilván hozzájárul Andreas Scholl is,
nagyjából mindig az Ombra mai fu tájékán kezdi
erőtéljesen szopni a hüvelykujját,
néha a szájába veszi a bal lábát,
különös hangokat ad ki,
melyeknek nincs sok közük a zenéhez,
aztán elszenderedik, akár a piheszárnyas Ámor
a fészken, na jó, néha csak a Se in fiorito ameno

prato táján, de az csak három-négy percnyire van onnét,
finom, komótos bababőrrel vonja be a szemét,
és belül szép lassan kihuny a bogár,
mint az utolsó reflektor
előadás után, negyed tizenegykor
egy kiismerhetetlen operaházban.

Egy W. S. Burroughs-regényt kezdtem olvasni

Ez itt Carl Steinberg,
Carl Steinberg, akit egy éve ismer kábé,
és úgy tudja nézni, ahogy nézte akkor,
de most, ahogy szájában a darab csokoládé,
szétolvad nyomtalanul a térben a látás,
szeméből bár úgy árad a fény, mint a családi ezüsből,
melyet a zaciba vágott, hogy drogot vegyen,
és most Carl a drog, ám legyen,
a családi ezüst reménye, a tisztaság maga,
a kiszőkített biztonság és rend vérszaga.

Szőke volt, és törékeny, mint egy madár,
orra és füle körül rózsaszín a bőr,
egzotikus pinty, mindig röppenőben,
egy kalitkában, mely nem térfogat, hanem úr.

Lee szerette, hogy figyel rá,
hogyan tudja, mire vágyik,
s ha nem is vágyik ugyanarra, hagyja játszani
a vágyat a testetlen lebegésben:
égővek közé szorult madár,
akinek mindenütt anyja van.

Mint aki mindig

Mint aki mindig a kórus megszólalására vár,
és nem mer hátranézni,
úgy bízik a fülében.
Végül is, ilyenkor, az eső utáni
csöndben csupa fül az ember.
És minden hang arra vár, hogy elfojtson
valamit, legalább egy kattánásnyit,
egy hárfahúr-pöccintésnyit a kimért nyugalomból.
Ugyanakkor szigorúak az időkeretek,
minden évszak időzárás, így ez is. És akkor még
ott az akusztika, a natúr,
és a hangmérnökök többszöröző tudománya,
mely autentikussá teheti a fiktív
létezést is. Az éjszaka modifikáló
térfogata: egy térköltemény
roskatag váza.
És ebben az ūrben vár a hang, a fül,
ha máshogy nem megy,
legalább egy kattánásnyi viszonzásra.

